

[Johan Asmussen.]

forekommer mig helt selvfølgeligt, ligesom det sikkert er rigtigt at tilvejebringe muligheder for en øget koncentration ved visse ændringer i reglerne.

Endelig er der den ændring, at sager, der skal for de almindelige domstole, nu skal kunne komme for både østre og vestre landsret. Det er efter min mening en sådan selvfølge, at det bør være sådan, at det undrer mig, at man ikke for længst er kommet frem til det. Jeg har selv ved flere lejligheder bragt det frem, også her i det høje ting, og det kan rent ud sagt ikke ske hurtigt nok. Man kunne imidlertid rejse det spørgsmål, om det nu også er helt rigtigt, at det skal være ved landsretten, en sådan sag skal anlægges, at der ikke skal være mulighed for at bringe småsager for underretten og i så fald skatteyderens egen lokale underret. Jeg skal ikke her prøve at ridse argumenter op for og imod — jeg kan se, der er ting, som taler for og imod — men måske kunne man finde anledning til at ofre problemet nogle tanker. Der kan jo være sager, hvis sagsgenstand er så lille, at det kan forekomme noget urimeligt at skulle gå til landsretten med dem. Og selv om det er en absolut rimelig forbedring, at også vestre landsret kan benyttes, kan der være meget lange afstande til Viborg, hvis skatteyderen bor langt mod nord eller langt mod syd. I hvert tilfælde synes jeg, at man måtte kunne tænke sig en underret benyttet som vedtaget værneting, hvis skatteyderen og finansministeriet kan blive enige om det.

Disse ting finder jeg imidlertid er selvfølgeligheder og i hvert fald småting. Det, som kritikken i sin tid rettedes imod, var to hovedpunkter: den langsomme ekspedition og den for ringe partsmæssige ligestilling. Det var i virkeligheden det, der gav stødet til, at der blev nedsat et udvalg, som jo har afleveret en, jeg tror, man kan sige endog usædvanlig fremragende betænkning. Når jeg så spørger, hvordan det er gået med de to væsentlige punkter, hurtigheden og partsligestillingen, ja, så kan jeg ikke rigtig se, hvordan disse forslag fører til større hurtighed. Om de to nye medlemmer skal kunne bidrage noget til det, er det vist vanskeligt at overse. Men med hensyn til partsligestillingen kan jeg i hvert fald ikke se, at der i forslaget er noget, der tager

direkte sigte herpå. Det har været diskuteret, om landsskatteretten skulle være en domstol eller et nævn. Jeg synes, at nogle af de foregående ordførere har argumenteret, som om man fra udvalgets side direkte havde tænkt sig en egentlig domstol i virkelig forstand, og det synes jeg er at gå for vidt i fortolkningen af udvalgsbetænkningens forslag, for også udvalget har jo i høj grad lagt vægt på det såkaldte læge element med de beskikkede dommere. Jeg synes, man er kommet lidt skævt ind på argumentationen netop på det punkt.

Noget, som, så vidt jeg husker, ikke har været berørt hidtil i dag — jo, en af de ærede ordførere har været inde på det — er spørgsmålet om begrundelse af kendelser. Her finder jeg, at selv om man ikke i denne omgang vil gå til en virkelig storreform af landsskatteretten, må man komme ind på at foreskrive, at der skal gives fyldestgørende begrundelser i kendelserne, og samtidig beder jeg om, at man i udvalget vil overveje, om der ikke i hvert fald skal kunne optages mindretalsvota i kendelserne. Det ville mange gange være en trøst, omend en mager, for skatteyderen, hvis han i en kendelse kan se, at der dog var nogen, der ville have givet ham medhold.

Endelig kan jeg i forbindelse med spørgsmålet om sagsomkostninger ganske slutte mig til det, det ærede medlem hr. Hagen Hagensen anførte. Det kan være rimeligt i mange tilfælde, at der tillægges sagsomkostninger, og man bør efter min mening i hvert fald give mulighed for det.

Den højtærede minister har altså ikke ment, at det var rimeligt at foretage den dyberegående reform af landsskatteretten, som udvalget havde tænkt sig, og jeg har indtryk af, at det navnlig er de betænkneligheder, som er kommet til orde fra justitsministeriets og dets lovkontors side, som har afskrækket finansministeren. Jeg beklager, at man har ladet sig afskrække på den måde, og jeg synes, det til en vis grad er imod de forudsætninger, hvorunder hele sagen startede. For der er ikke tvivl om, at når man i sin tid foreslog et udvalg, var meningen den, at resultatet af udvalgets arbejde skulle være en virkelig reform af landsskatteretten, en reform, der sikrede, om ikke en egentlig domstolsstatus for den, så dog en status, som ganske klart og tyde-